

Mondj nemet a cenzúrára!

2018 január 11. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Veszély és röhej.

Most, hogy Németországban megvalósult az elképzelhetetlen és életbe lépett a legfontosabb polgári alapjogot, a szólás szabadságát durván korlátozó zsarnoki törvény, érdemes pár gondolatot fölvetni a

magánbeszéd és a közbeszéd kapcsolatáról.

Kezdjük a tényekkel: Németországban január 1-t?l az úgynevezett közösségi oldalak, mint a Facebook, a Twitter, a Google közösségi szolgáltatásai, a YouTube, a Snapchat vagy az Instagram kötelesek egy napon belül reagálni a gy?löletbeszéddel kapcsolatos panaszokra. Az egyértelm?en megítélhet? esetekben egy napon belül kell törölniük a tiltott tartalmakat, a problémás, nehezen megítélhet? tartalmaknál egy hét áll rendelkezésükre, hogy döntsenek. Amennyiben ezt a kötelezettségüket a közösségi oldalak üzemeltet?i nem teljesítik, akár ötvenmillió eurós büntetés is várhat rájuk. A híradások szerint a Facebook több száz új alkalmazottat vett fel azért, hogy képesek legyenek kontrollálni a szövegeket.

Két szerep egyben: a bíró és az adminisztrátor!

És ezzel el is jutottunk az els? problémához: honnan származik a belátása, még inkább honnan veszi a felhatalmazást ahhoz a közösségi oldal (adminisztrátora), hogy eldöntse egy szövegr?l, gy?löletkelt?-e vagy sem? Mert egy bíró még csak-csak eldöntheti, ha beperelnek. Legalább is van ehhez a döntéshez közösségi-társadalmi felhatalmazása, tartozik az ítélethozatalhoz egy perrendtartás, néhány év jogi egyetem, pár évtized bírósági rutin, ja meg alkalmasint egy ügyvéd is, aki az én jogaimat, nem utolsó sorban a véleménynyilvánításhoz való jogomat, a lelkiismereti szabadságomat meg más efféle polgári jogaimat védi. És ezzel együtt persze védi a polgári demokráciát is az olyan beteg agresszióktól, mint amivel most éppen a német demokráciát puccsolta meg a maga politikai elitje.

Tényleg! Hogy jön már ahhoz egy adminisztrátor, hogy eldöntse, mi igaz és mi hamis, mi gy?löletkeltés és mi egyszer? tényállítás…

Mondj nemet a cenzúrára!

A minap Puzsér Róbert azon kesergett, hogy *„A Facebook a huszonegyedik századi nyilvánosság zsarnoki hajlamú, szörnyeteg cenzora. Írtam egy mocskolási útmutatót, amely segít az anyámba elküldeni engem mindazoknak, akik esetleg nem elégszenek meg a párszavas min?sítésekkel. Két hét elteltével a Facebook törölte a bejegyzést, és az oldal adminisztrációját végz? kollégámat harminc napra eltiltotta annak kezelését?l."* Majd hozzá tette: *„A Facebook tevékenységét államilag kell szabályozni, döntéshozatalát átláthatóvá és fellebbezhet?vé kell tenni."*

És, ha az el?bb azt mondtam, hogy jön ahhoz egy adminisztrátor, hogy elbírálja az én szövegemet, akkor akár egyet is érthetnék az álbulvár megmondóemberrel, mégsem teszem. Most is téved, mint annyi hebehurgya következtetése során.

A közösségi oldalak ilyen jelleg? döntéshozatalát ugyanis nem kell átláthatóvá és fellebbezhet?vé tenni, hanem egyszer?en el kell tiltani a szolgáltatót mindenféle cenzúrázástól.

Ez a lehet?ség homlokegyenest ellenkez?je annak, mint, amit a németek képviselnek. Szerencsésen szemben áll azzal a felfogással, amely a parttalan (és persze megragadhatatlan) sérelem-élményre hivatkozva, lopakodva fosztja ki a demokráciát.

Magánbeszéd – közbeszéd

Téves és veszélyes ugyanis az a felfogás, amely szerint a közösségi médiumok a szó szoros értelmében médiumok volnának, s ennek megfelel?en valamiféle sajtó-szabályozás alá kellene esniük. A valóságban a közösségi valamiféle átmenetet jelentenek a magánbeszéd és a nyilvánosság között. De nem szétválaszthatatlan az a kett?sség, amit képviselnek. A szolgáltató oldaláról természetesen minden közösségi médium sajtótermék, olyan eszköz, amelyeknek segítségével hirdetéseket juttathat el az olvasókhoz, s ezen keresztül bevétele keletkezik.

Az egyéni felhasználók oldaláról nézve azonban ugyanez a felület nem sajtótermék, hanem magánlevél.

Lássuk csak, mi például a Facebook küldetése! Az elmúlt tíz évben az volt a célja, hogy minél több embert összekapcsoljon, ezzel pedig minél nyitottabb helyé tegyék a világot. 2017 júniusa óta az van a zászlóra t?zve: a közösségi hálózat célja, hogy er?t adjon az embereknek ahhoz, hogy közösségeket építsenek, és ezzel közelebb hozzák egymáshoz a világot. Márpedig a közösség – különösen az egyéni döntések sorával létrehozott közösség, mint amilyen egy baráti társaság, egy klub vagy egy facebook-csoport – bizonyosan magántermészet? jelenség.

Hogy ott mir?l beszélgetek, az a magánügyem.

Ismer?seim, barátaim, haverjaim az olvasói minden általam közzétett képnek vagy szövegnek, megjegyzésnek és kommentárnak. Ha nem tetszik, bárki megszakíthatja a posztolóval a kapcsolatot, törölheti, letilthatja, és soha többet nem fogja látni az üzeneteit. Ilyen egyszer?.

A tartalmakat fogyasztó és el?állító (megosztó) felhasználók nem újságírók, nem szerkeszt?k, és nem is származik jövedelmük, vagy bármilyen nevesíthet? el?nyük a közösségi médiumok használatából.

Persze a közösségi oldalakon felbukkanó sajtótermékekre, reklámhordozókra, reklámokra stb. más szabályok vonatkozhatnak, de az rájuk is egészen biztos, hogy igaz: nem bírálhatja el egy adminisztrátor, hogy mit írjanak.

A magánlevelezéseinket meg végképp nem.

Sem az e-mail-szolgáltató, sem a hagyományos posta nem döntheti el, melyik levelet továbbítja és melyiket nem. Jól is néznénk ki, ha a levelezésünkr?l a levelek tartalma alapján döntene a szolgáltató! Jól, azaz pont úgy, ahogyan most a jobb sorsra nem érdemes németek kinéznek. Magánüzeneteik továbbítása attól függ, tetszik-e a szöveg egy adminisztrátornak, vagy nem.

Veszély és röhej

Hogy kerek legyen a kép, emlékezzünk meg itt arról a most nyilvánosságra került kutatásról, amely szerint a brit fiataloknak csak a 46, a németeknek 48 százaléka véli úgy, hogy minden körülmények között kell biztosítani az er?szakmentes szólásszabadságot. A Varkey Foundation felmérése 18 és 21 év közötti fiatalok preferenciáit vizsgálta, s ezeknek kevesebb, mint fele gondolja úgy, hogy a nem-er?szakos véleményünket akkor is ki lehet fejeznünk, ha az esetleg vallási, vagy etnikai kisebbségek számára offenzív lehet. Ilyen nyakatekert a megfogalmazás.

Gondolom, hogy az er?szakos vagy nevezzük nevén: a határozott vélemény kifejezését még kevesebben tartják fontosnak.

A megdöbbent? – és persze a szólásszabadság korlátozásának kényelmes ágyat vet? – mutatókkal szemben a válaszadók 74 százalék úgy véli, egyenl? bánásmód illeti a transznem?eket és majdnem kétharmaduk támogatja az azonos nem?ek házasságát.

És így válik igazán tragikussá az európai fiatalok fejében bugyborékoló káosz. Mert míg a szólásszabadság a demokrácia alapja, addig a transznem?eknek (egy demokráciában) nem lehet olyan problémája, ami túllépne a nevetségesség határain.

Röhej.

Veszélyes röhej.

www.tutiblog.com

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló